

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3CdoPr/6/2025
Identifikačné číslo spisu: 4619201759
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:4619201759.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu LAMA SK a. s., Bratislava, Tomášikova 30, IČO: 36651311, zastúpeného Advokátskou kanceláriou ARDEN LEGAL & TAX s. r. o., Bratislava, Jelačičova 8, IČO: 47256443, proti žalovaným 1/ A., rod. R., narodenej XF., zastúpenej JUDr. Romanom Foltínom, advokátom, Nitra, Školská 3, 2/ X. B., narodenej F. zastúpenej JUDr. Namirom Alyasrym, PhD., advokátom, Nitra, Štúrova 43, o zaplatenie 17.000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. TO-8Cpr/10/2019 (pôvodne na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 8Cpr/10/2019), o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 30. októbra 2024 sp. zn. 9Co/Pr/6/2023 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej 2/ voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 21. februára 2023 č. k. 8Cpr/10/2019-324 (ďalej aj „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol (výrok I.), návrh žalovanej 1/ na prerušenie konania zamietol a žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III.).

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal na nesporné skutočnosti (viď bod 14. rozhodnutia súdu prvej inštancie). Za sporné skutočnosti označil tvrdenia žalobcu a žalovaných ohľadne inštrukcií, ako mali postupovať žalované pri opätovnom poplachu vlámania na objekte, ktorý bol skontrolovaný bez narušenia (viď bod 15. rozhodnutia súdu prvej inštancie). Súd prvej inštancie mimo iného skonštatoval, že žalobca nepreukázal aké konkrétne pokyny žalované nespĺnili; teda žalobca podľa názoru súdu spornú skutočnosť (o porušení právnej povinnosti) nepreukázal, čo malo mimo iného za následok zamietnutie žaloby o náhradu škody.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) na základe odvolania žalobcu rozsudkom z 30. októbra 2024 sp. zn. 9CoPr/6/2023 vo výroku I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanej 2/ ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Vo výroku II. vo vzťahu k žalovanej 1/ zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Výrokom III. žalovanej 2/ priznal nárok na

náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP).

2.1. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia mimo iného uviedol: „13. Pokiaľ ide o prejednanie podaného odvolania žalobcu v odvolacom konaní, podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné na toto odvolanie nazerať osobitne vo vzťahu k žalovanej v 1. rade a osobitne vo vzťahu k žalovanej v 2. rade, vychádzajúc zo zásadnej skutkovej okolnosti týkajúcej sa len žalovanej v 1. rade, zrejmej pred rozhodnutím súdu prvej inštancie, a to právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III vo vzťahu k žalovanej v 1. rade o podanej žalobe o neplatnosť skončenia pracovného pomeru žalovanej v 1. rade u žalobcu.

14. Prejednávajúc podané odvolanie žalobcu, dospel odvolací súd k záveru, že toto nie je vo vzťahu k žalovanej v 2. rade dôvodné, pretože súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a prijal i správne právne závery, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, čo potom viedlo k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu vo vzťahu k žalovanej v 2. rade, a to v súlade s § 187 ods. 1 CSP. ...

19. Vo vzťahu k žalovanej v 2. rade sa odvolací súd stotožňuje s prijatými závermi súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané jej protiprávne konanie pri plnení pracovných povinností. V kontexte žalobcom tvrdeného porušenia čl. 2 písm. a) a b) pracovnej zmluvy a porušenia bodu 3., resp. bodu 7. prílohy č. 2 k pracovnej zmluve, je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalobca nepreukázal, aké konkrétne pokyny, resp. smernice a s akým konkrétnym obsahom mala žalovaná porušiť, pretože pokiaľ porušenie právnej povinnosti žalovanej malo spočívať v tom, že táto nerešpektovala, resp. porušila pokyny zamestnávateľa, resp. smernice zamestnávateľa, porušenie konkrétnych pokynov, resp. smerníc, s konkrétnym obsahom, mal žalobca ako zamestnávateľ v konaní preukázať, čo sa však nestalo. Rovnako nemožno súhlasiť s tým, že by bolo preukázané oboznámenie žalovanej v 2. rade ako zamestnankyne s pokynmi a smernicami zamestnávateľa týkajúcimi sa poplachov a hlásení, čo sa podľa žalobcu malo diať prostredníctvom školení, a pokiaľ žalobca vo vyjadrení v rámci odvolacieho konania udáva, že v prípade pochybností o účasti žalovanej v 2. rade na predmetných školeniach, poukazuje na dôkaz založený v súdnom spise - podpis žalovanej v 2. rade na prezenčnej listine, je potrebné uviesť, že na všetkých prezenčných listinách (s výnimkou jednej zo dňa 13. 12. 2017 označenej ako Prezenčná listina zamestnancov o preškolení interných smerníc PO č. 02 T. - spôsob zabezpečenia obrany pred požiarmi v mimopracovnom čase pre PCO) založených v súdnom spise je pri mene X. B. podpis z obdobia pred samotným vznikom pracovného pomeru žalovanej v 2. rade u žalobcu. Z tohto pohľadu sú potom tieto listiny bez akejkoľvek relevancie a okrem uvedeného sa žiadna z nich ani netýka školenia v spoločnosti S., tak ako konštatoval i súd prvej inštancie. Ak potom súd prvej inštancie uzavrel, že zo strany žalobcu nebolo zrejmé, čo malo byť predmetom školení, aké pokyny a otázky sa riešili, pričom v konaní neboli ani predložené smernice, (ktoré mala žalovaná porušiť), s takýmito závermi možno jednoznačne súhlasiť, čo potom správne viedlo súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby voči žalovanej v 2. rade, pretože žalobca nepreukázal naplnenie zodpovednostných predpokladov na náhradu škody. Preto vo vzťahu k žalovanej v 2. rade odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu (vo veci samej a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Napokon, záverom odvolací súd udáva, že k takto prijatým správnym záverom súdu prvej inštancie, ktoré odvolací súd vyššie vo svojom odôvodnení len potvrdil, žalobca v odvolaní ani neprezentoval relevantnú odvolaciu argumentáciu.

20. Vyššie uvedené závery by platili zhodne i pre žalovanú v 1. rade, avšak len za situácie, že by vo vzťahu k nej nebolo právoplatne rozhodnuté v konaní na Okresnom súde Bratislava III vo veci neplatnosti skončenia jej pracovného pomeru u žalobcu. Vo vzťahu k žalovanej v 1. rade považoval odvolací súd odvolanie žalobcu za dôvodné, čo následne viedlo k zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu vo vzťahu k žalovanej v 1. rade v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

21. Žalobca v odvolaní správne poukázal na skutočnosť právoplatne skončeného konania pred Okresným súdom Bratislava III vo vzťahu k žalovanej v 1. rade o neplatnosť skončenia jej pracovného pomeru u žalobcu, v ktorom konaní konajúci súd konštatoval porušenie pracovných povinností

žalovanou v 1. rade, čo následne vyhodnotil tak, že ku skončeniu pracovného pomeru žalovanej v 1. rade u žalobcu došlo platne. Na tieto skutočnosti súd prvej inštancie v rámci rozhodovania tejto veci vôbec neprihliadol, nevzal do úvahy ustanovenia § 226 a nasl. OSP a to, že je tu právoplatné rozhodnutie voči žalovanej v 1. rade, ktoré je voči nej záväzné a nezmeniteľné. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/44/2010, v ktorom NS SR uzavrel, že pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením. NS SR tiež uviedol, že keďže súd nemôže ako predbežnú otázku riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia, akékoľvek nové právne posúdenie tejto otázky v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov je neprípustné. Pokiaľ súd prejudiciálny účinok ignoruje, nerešpektuje záväzné súdne rozhodnutie a koná v rozpore s ústavou. Rovnako odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II ÚS/349/09.

22. V kontexte vyššie uvedeného je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vo vzťahu k žalovanej v 1. rade vôbec nevzal na zreteľ a nerešpektoval subjektívnu záväznosť právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava III, ktorým bola medzi žalovanou v 1. rade a žalobcom vyriešená otázka jedného z predpokladov všeobecnej zodpovednosti zamestnanca za škodu, a to existencia protiprávneho úkonu žalovanej v 1. rade. Uvedené dôvody viedli odvolací súd k zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu vo vzťahu k žalovanej v 1. rade v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) CSP, pretože ignorovaním právoplatného rozhodnutia o otázke, ktorá je riešená i v tomto konaní a riadnym nevysporiadaním sa s ním v tomto konaní, v zmysle zákonnej právnej úpravy CSP došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. V ďalšom konaní, už len vo vzťahu k žalovanej v 1. rade, bude súd prvej inštancie postupovať v zmysle záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného vyššie.“

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (v potvrdzujúcom výroku o zamietnutí žaloby voči žalovanej 2/) podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keď súd mal nesprávnym procesným postupom znemožniť strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.1. Dovolateľ v dovolaní vo vzťahu k napadnutému výroku rozsudku odvolacieho súdu (vzťahujúcemu sa na žalovanú 2/) v podstate namietal nesprávnosť rozdielného rozhodovania voči žalovanej 1/ a žalovanej 2/ a z tohto dôvodu vyvodzoval:

a/ porušenie princípu právnej istoty (nerešpektovanie požiadavky, že obdobné situácie musia byť posudzované rovnakým spôsobom);

b/ porušenie práva na spravodlivý proces (rozsudok odvolacieho súdu vykazuje znaky arbitrárnosti lebo odvolací súd porušil povinnosť riadne sa vysporiadať s návrhmi strán sporu na dokazovanie, dostatočne a zrozumiteľne neodôvodnil proces dokazovania, neustálil skutkový stav a v odôvodnení rozhodnutia neposkytol odpovede na špecifické argumenty žalobcu);

c/ nesprávnym vyhodnotením a zistením skutkového stavu ohľadom záveru súdov, že žalobca nepreukázal porušenie povinnosti žalovanou 2/ napriek právoplatnému rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava III z 19. januára 2022 č. k. 12Cpr/17/2018-196 ohľadom neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalovanej 1/, ktorá bola v rovnakej skutkovej situácii ako žalovaná 2/ (rovnaká pracovná pozícia, rovnaké pracovné podmienky, v čase škody vykonávala so žalovanou 2/ rovnakú činnosť, mali rovnakú zodpovednosť, rovnaký dôvod skončenia pracovného pomeru);

d/ nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k výsledku dokazovania.

Žalobca poukázal na závery Okresného súdu Bratislava III (bod 24. rozhodnutia), podľa ktorého žalovaná 1/ sa dopustila protiprávneho konania závažným porušením pracovnej disciplíny ak nekonala, resp. neriešila prijaté hlásenia o vlámانيach do stráženého objektu vtedy keď mala. Napriek tomu odvolací súd trvá na tom, že protiprávne konanie žalovanej 2/ nebolo preukázané. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd v dovolaní napadnutej časti zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a odložil jeho právoplatnosť.

4. Žalovaná 2/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že konanie netrpí žalobcom uplatnenými vadami v zmysle § 420 písm. f) CSP, navrhla dovolanie odmietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovanej 2/ zotrval na podanom dovolaní.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

6. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

6.1. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

6.2. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

6.3. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

7. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

7.1. Dovolanie podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7.2. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolateľ vyvodzujúci prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP predovšetkým namieta nesprávne a nedostatočné skutkové zistenia a následný nesprávny právny záver odvolacieho súdu, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno o porušení právnej povinnosti žalovanou 2/. Vychádzal z toho, že žalovaná 2/ bola v identickej skutkovej a právnej situácii ako žalovaná 1/, a preto ak v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru iniciovaného žalovanou 1/ voči žalobcovi súd právoplatne v rozhodnutí konštatoval hrubé porušenie pracovnej disciplíny žalovanou 1/, tak tento záver sa bez ďalšieho vzťahuje aj na žalovanú 2/ v tomto konaní (o náhradu škody).

8.1. Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, aby skutkové a následné i právne závery v jednej veci mohli byť bez ďalšieho podkladom pre iné konanie, pri rozdielnosti účastníkov konania i rozdielnosti predmetu konania. Závery prijaté súdom v spore o určenie neplatnosti okamžitého skončenia

pracovného pomeru sa dotýkajú len žalovanej 1/ a žalobcu (subjektívna záväznosť- inter partes - § 228 ods. 1 CSP). Žalovaná 2/ nebola účastníčkou tohto konania, nemala možnosť uplatniť svoje procesné práva a tak ovplyvniť skutkový a následne i právny stav veci. Za takej situácie postupoval odvolací súd správne, ak odlišoval skutkové okolnosti v rozhodnutí vydanom voči žalovanej 1/ v spore o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru od skutkových okolností i zistení v tomto spore (o náhradu škody) dopadajúcich na žalovanú 2/. V danom prípade nie je splnená podmienka existencie rovnakého alebo analogického skutkového stavu, nie je splnený základný predpoklad na to, aby všeobecný súd na účel dodržania princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia musel dať na určitú právnu otázku rovnakú odpoveď (uznesenie Ústavného súdu SR z 9. 2. 2018, sp. zn. IV. ÚS 99/2018). Posúdenie otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju v tom-ktorom spore zaťažovalo, spočíva v každom jednotlivom prípade (v každom jednotlivom civilnom sporovom konaní) na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych a v iných prípadoch sa spravidla už nevyskytujúcich skutkových okolnostiach, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné.

8.2. Ak teda súd koná s niekým, kto nebol účastníkom (stranou) právoplatne skončeného a rozhodnutého konania, môže dotknutú otázku posúdiť aj inak, teda výrok právoplatného rozsudku preň v takom prípade záväzný nebude. Žalovaná 2/ nebola účastníčkou konania o určenie neplatnosti okamžitého konania pracovného pomeru, preto výrok takeého rozhodnutia nebude záväzný pre súd v tejto veci (vo vzťahu k žalovanej 2/). A tak spornú otázku v tomto konaní (vo vzťahu k žalovanej 2/) mohol odvolací súd posúdiť aj inak (obdobne aj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok*, 2. vydanie, Komentár, Praha: C. H. BECK 2022, str. 793). Pokiaľ dovolateľ apeluje na dodržiavanie právnej istoty v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP v kontexte právoplatného rozhodnutia súdu prvej inštancie prijatého v inej právnej veci, dovolací súd k tomu uvádza, že právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. V Slovenskej republike sa civilné spory prejednávajú a rozhodujú v súlade s ustálenou judikatúrnou líniou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ako súdu dovolacieho, či jeho veľkého senátu), Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutie tuzemského súdu prvej inštancie nereprezentuje ustálenú rozhodovaciu prax uvádzaných najvyšších súdnych autorít. Z uvedeného aspektu nebolo dovolateľom preukázané, aby procesný postup odvolacieho súdu zakladal ním namietanú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

9. Najvyšší súd zároveň už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry EŠEP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Za predpokladu, že ide o rozhodné závery, na ktorých stojí súdne rozhodnutie, keďže sa nevyžaduje odpoveď na každú vznesenú námietku. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.

9.1. Dovolateľ v dovolaní len všeobecne (bez konkretizácie a v rovine tvrdení) namieta porušenie práva na spravodlivý proces, keď rozsudok odvolacieho súdu podľa jeho názoru vykazuje znaky arbitrárnosti, odvolací súd porušil povinnosť riadne sa vysporiadať s návrhmi strán sporu na dokazovanie, dostatočne a zrozumiteľne neodôvodnil proces dokazovania, neustálil skutkový stav a v odôvodnení rozhodnutia neposkytol odpovede na špecifické argumenty. Dovolací súd k takému deficitu poukazuje, že je viazaný dovolacími dôvodmi i tým ako tieto dovolateľ vymedzil. A z dôvodu riadneho (kvalifikovaného) zastúpenia dovolateľa vady dovolania z hľadiska ich doplnenia, či konkretizácie nenapráva. Podľa názoru dovolacieho súdu súdy nižšej inštancie v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, zaoberali sa najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu (vrátane odvolacích námietok) a uviedli dôvody pre ich prijatie alebo odmietnutie (viď bod 10. až 24. rozsudku

odvolacieho súdu a bodu 22. rozsudku súdu prvej inštancie). Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, pričom podľa názoru dovolacieho súdu zistené skutkové závery odvolacieho súdu nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý (riadny) proces. Odvolací súd sa vysporiadal aj s odvolacími dôvodmi a podal vysvetlenie, prečo odvolanie považoval za čiastočne opodstatnené (vo vzťahu k žalovanej 1/) a čiastočne neopodstatnené (vo vzťahu k žalovanej 2/). Z uvedeného dôvodu nebolo možné považovať za adekvátne všeobecné tvrdenia z dovolania o neodôvodnenosti, nepreskúmateľnosti, zmätočnosti, či arbitrárnosti (svojvôli), o taký prípad tu zjavne nešlo. Išlo tu skôr o prípad subjektívnej nespokojnosti dovolateľa s tým, ako sa s jeho námietkami, argumentáciou i právnym posúdením veci vysporiadal odvolací súd. Snahou dovolateľa bolo uplatniť vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP len preto, že záver odvolacieho súdu o potrebe zamietnuť jeho žalobu voči žalovanej 2/ nebol ochotný prijať za správny. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia (vo vzťahu k žalovanej 2/) podľa predstáv dovolateľa. Napokon je dôležité zdôrazniť, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantné, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá (I. ÚS 188/06, 9Cdo/293/2021, 9Cdo/324/2021, 9Cdo/174/2022, 9Cdo/3/2023, 9Cdo/13/2023 a iné). Žalobca tak (vo vzťahu k žalovanej 2/) z uvádzaných dôvodov neopodstatnene namietal existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

10. Nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu; nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2018, 3Cdo/94/2018, 6Cdo/69/2020, 9Cdo/209/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Neúplne zistený skutkový stav veci, ktorý dovolateľ naznačuje v dovolaní (ohľadom záveru súdov o nepreukázaní porušenia pracovných povinností žalovanou 2/ napriek právoplatnému rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava III z 19. januára 2022 č. k. 12Cpr/17/2018-196) nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Z prieskumnej povahy dovolacieho konania a z charakteru dovolacieho konania vyplýva, že dokazovanie sa v ňom nevykonáva a dovolaciemu súdu ani neprislúcha prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch nižšej inštancie. To, akým spôsobom súd vykonáva a vyhodnocuje jednotlivé dôkazy, na ktoré prihliadne a v akej miere, je vždy vecou konajúceho súdu. Dovolaním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolateľom tvrdené nesprávne hodnotenie dôkazov nie je preto spôsobilé založiť bez ďalšieho zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

11. To, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže samo osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11.1. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle

prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čo však v dovolaní uplatnené nebolo.

12. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP najmä v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdmi, a to pokiaľ ide o otázku (ne)unesenia dôkazného bremena v súvislosti s porušením právnej povinnosti žalovanou 2/, ako jedného z predpokladov zodpovednosti za náhradu škody. Dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). V tejto súvislosti dovolací súd konštatuje, že právne aspekty posudzovania danej veci [napr. o (ne)unesení dôkazného bremena, o porušení právnej povinnosti ako jedného z predpokladov zodpovednosti za škody a iné] by mohol dovolací súd vecne preskúmať, avšak iba pri uplatnení dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b) c) CSP, nie pri dovolacom dôvode v zmysle § 420 písm. f) CSP. Napokon je potrebné pripomenúť i to, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá (I. ÚS 188/06, 9Cdo/293/2021, 9Cdo/324/2021, 9Cdo/174/2022, 9Cdo/3/2023, 9Cdo/13/2023 a iné). Z uvedeného plynie záver, že otázka správnosti právneho posúdenia veci zostáva nedotknutou pri rozhodovaní o vade konania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

13. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, preto ho odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

14. Podľa § 444 ods. 2 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 2 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (obdobne napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/144/2019, 4Cdo/108/2019).

15. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 veta druhá v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v súlade so zásadou úspechu priznal žalovanej 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu, keď nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre ich nepriznanie (§ 257 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.